ఊరంతటినీ చలిగాలి చల్లగా కౌగిలించుకుని చాలా సేపైంది. అప్పుడు రాత్రి ఒంటి గంటయింది. వెన్నెల పచ్చని నైలాన్ శాలువలాగ రోడ్డుమీద పరుచుకుంది. ఊరంతా చలిగాలి ఒడిలోపల ఒదిగి నిద్ర పోతోంది. ఆ వెన్నెల చలిరాత్రిలో ఊరంతా వణుకుతున్నా, అప్పుడే రెండో ఆట సినిమా చూసి, పైకివచ్చి నిలబడ్డ ప్రభాకరం మాత్రం ఏమాత్రం వణకటం లేదు. సినిమా హాల్లోంచి వచ్చిన జనం అంతా చలితోపాటు వెళ్ళిపోయేదాకా అతడలాగే నిలుచుని, వెన్నెలనీ, చలినీ చూసి చాలా ఆనందించేడు. అందుక్కారణం అతను ఆ వేళ వేసుకున్న తెల్లకోటు. ఆ కోటు వులెన్ తోనో, ముఖ్మల్ తోనో, లేక రెండిటి మిశ్రమంతోనో చేసిన దానిలాగ చాలా అందంగా వుంది. ముత్యాల [illegible] టగా పేర్చినట్టు చాలా బావుందా కోటు, [illegible] పూర్తిగా అధిరోహించి [illegible] ఆనందంతో అందుకున్న మంచు ముక్కలాగ చాలా మనోహరంగా వుందది. అలాగే మరో ఐదు నిమిషాలు నిలబడి, చాలా చల్లదనాన్ని కూడగట్టుకుని వచ్చినా ఏమీ చెయ్యలేని చలిని చూసి నవ్వుకుని, కొస్త దూరంలోనే వున్న ఖరీదైన హోటల్ వేపు నడిచే డతను.

* * *

ప్రభాకరానికి పందొమ్మిదేళ్ళున్నాయి. అతను బి. ఏ. ఆఖరి సంవత్సరం చదువుతున్నాడు. అవేళ తిరిగొచ్చిన వాళ్ళన్నయ్య సంవత్సరం క్రితం స్కాలర్‌షిప్ మీద ఫారిన్ వెళ్ళకముందు, రెండు సంవత్సరాల క్రితం ప్రభాకరం ఓ ఇంగ్లీషు సినిమా చూసేడు. ఆ సినిమాలో గొప్పతనాన్ని అతను మెచ్చుకోడమే కాక, ఆ సినిమా అంతటికీ హీరో వేసుకున్న తెల్లని కోటు చూసి చాలా ఆశ్చర్యపడ్డాడు. మైమరిచి పోయేడు. అతని మనసునిండా ఆ కోటు [illegible] కుమ్ముకుని ముత్యాల హారంలా పెన వేసుకుపోయింది. ఆ ఒక్క 'కోటుసీను' కోసమే అతనా సినిమా మూడు సార్లు చూసేడు. నాలుగోసారి చూడలేకపోయినందుకు చాలా విచారించేడు. అతని జీవితంలో మరచిపోలేని స్మృతుల్లో అదొకటి "అలాంటి కోటుంటేనో?" అనిపించిందతనికి. "వుంటే ఇంకేం కావాలి? స్వర్గం ఆ కోటులోకాక ఇంకెక్కడుంది?" అని కూడా వెంటనే అనిపించిందతనికి. ఆ కోటు నతను చలిగాలిలో వెచ్చని తోడుగానూ, ప్రియాతి ప్రియమైన ప్రేయసిగానూ వూహించుకున్నాడు. ఆ కోరిక నతను హృదయంలో పదిలంగా దాచుకుని, ఆ కోటు లేనందుకు బాధపడుతున్నా— ఆ కోటు లేనితనమనే అసంతృప్తికి, నిత్య నూతనంగా తల్చుకొనే సినిమాలో పాతస్మృతిని పొరగా అడ్డువేసి తృప్తి పడేవాడు. అప్పుడప్పుడు కలల్లో ఆ కోటు వేసుకుని, కాస్సేపు విహరించి కళ్ళు తెరిచి నిట్టూర్చేవాడు.

అందమైన ప్రభాకరంలో, చాలా అంత ఖరీదైన ఆ కోరిక రెండేళ్ళు పెరిగేక, వగిలిన మబ్బులోంచి వచ్చిన వెన్నెల వెలిగినట్టు అదృష్టం వాళ్ళన్నయ్య స్కాలర్‌షిప్ రూపంలో వచ్చి పలకరించింది. వాళ్ళన్నయ్య ఫారిన్ వెడుతూ "నీకేంకావాల్రా?" అని అడిగినప్పుడు అతనాకోటుని అరగంట వర్ణించి "ఆ కోటు— అమ్మ అలాటి కోటే కావాలన్నయ్యా!" అన్నాడు. వాళ్ళన్నయ్య, "తప్పకుండాన్రా! కానీ అంత చిన్న కోరికా?" అన్నాడు. అప్పుడు ప్రభాకరం "అంతే నన్నయ్యా! అమెరికా అంతటినీ తెచ్చినా వాకొద్దు. ఆ కోటే కావాలి. మర్చిపోకు సుమీ." అన్నాడు.

ఆ తరవాత సంవత్సరం పాటు అతను, భక్తాగ్రేసరులు దేవుడికోసం తపస్సు చేసినట్టు ఆ కోటుకోసం తపస్సు చేసేడు. పన్నెండు నెలల పాటు ఆశా, ఆత్రుతా రెండు ముఖ్‌మల్ రెక్కలుగా వచ్చి ఆ కోటు రూపంతోబాటు అతని మనసులో విడుపు లేకుండా విహరించేయి.

"అంత పెద్దదేశం వెళ్ళిన అన్నయ్యకి ఇంత చిన్న, తమ్ముడి కోరికా జ్ఞాపకం వుంటుందో లేదో" అని ప్రభాకరం మొదట సందేహించాడు.

కాని, "నువ్వు బాగా చదవరా. నువ్వడిగింది తెస్తాలే!" అని వాళ్ళన్నయ్య మొదటి ఉత్తరంలో రాసింది మొదలు, ఆ ముందు రోజుదాకా అతను ప్రతీరాత్రి పన్నెండుదాకా గదిలో బల్బుతోబాటు బోలెడు ఆశని కూడా వెలిగించుకుని చదివేడు. ఆకోటు రూపం అతనిలోకి తెల్లని చక్కని ఉత్సాహాన్ని విపరీతంగా ఉత్పత్తి చేసింది!

ఆఖరికి ఆవేళ అన్నయ్యొచ్చేడు. ప్రభాకరం కాలేజీనుంచి ఇంటికి వెళ్ళేసరికి అన్నయ్య వున్నాడు. ఇదివరకన్నా అందంగా తయారయ్యేడు. అతను, ప్రభాకరాన్ని తన గదిలోకి తీస్కెళ్ళి, భుజంమీద తట్టి, తన పెట్లోంచి కోటు తీసి ఇచ్చినప్పుడు, ప్రభాకరం కళ్ళకి ఇంకా అందంగా, తపస్సు ఫలించిన తరువాత ప్రత్యక్షమైన దేవుడంత అందంగా కనిపించేడు.

అంతకు ముందు, వోసారి ప్రభాకరం కోటు కోసం పడే ముచ్చట చూసి వాళ్ళింట్లో తలొకైదు రూపాయలిచ్చి కోటు కొనుక్కోమన్నారు. అతను కొనబోతూ కోటు [illegible] అలా వస్తూంటే, ఓ స్నేహితుడొచ్చి "ఒరేయ్ ప్రభూ! పరీక్ష ఫీజు! ఆఖరి రోజు." అని చెప్పేడు. దాంతో గుండె ప్రభాకరం గుండెల్లో గాభరాపెరిగి పోయి, అతనికా డబ్బు ఇప్పించింది. ఆ తరువాత డబ్బు పోయిందని ఇంట్లో చెప్పి తిట్లు తిన్నాడతను. మరోసారి వాళ్ళ నాన్నగారే ఓ తెల్లని కోటు తెచ్చేరు. ఆ కోటు బాగానేవుందిగాని...అతని కోర్కెస్థాయికి దూరంగానేవుంది. అతనా కోటుతోనే తృప్తి పడదామని సిద్ధపడేసరికి దాన్ని చుట్టపు చూపు కొచ్చిన ప్రభాకరం మామయ్య కొనుక్కెళ్ళేడు. ప్రభాకరం ఆలోచించి, కాదనలేక నవ్వి, ఇచ్చేసేడు.... అందువల్ల అతను ఇప్పటిదాకా వూహల్లో తప్ప, కోటు వేసుకోడం జరగలేదు. ఆ కోర్కె విత్తనం అతని మనసులో మొలకెత్తి, పెరిగి మహా వృక్షంగా మారిపోయింది.

కాని, చిన్నచిన్న గ్రామాలు పోయినా మహాసామ్రాజ్యాన్నే ఒక్కసారి జయించినట్టు అవకాశాలు రెండు మూడు పోయినా, అమెరికానించి అన్నయ్య తెచ్చిన అతి అందమైన కోటు అతనిదైంది. అన్నయ్య చాలా మంచివాడు... చెల్లికి లిప్‌స్టిక్ తెచ్చేడు. అమ్మకి దంతపు నగిషీ పెట్టె తెచ్చేడు. నాన్నగారికి చక్కని చేతికర్ర తెచ్చేడు. అందరికీ సంవత్సరం పాటు పెరిగిన ఆప్యాయత తెచ్చేడు. తనకి తనడిగిన కోటుతో బాటు ఎంతో సంతోషాన్ని తెచ్చేడు. అంతేకాక సినిమాకి వెళ్ళమని పది రూపాయలిచ్చేడు.

ఆరాత్రి అమ్మ చేసిన స్వీట్లతో బాటు హాయిగా భోంచేసి, చలిగాలిలో, ఇంట్లో వద్దంటున్నాసరే ఆ కోటు వేసుకొని ప్రపంచాన్నంతటినీ జయించినంత గర్వంతో సినిమాకి బయల్దేరేడు ప్రభాకరం. చలి హెచ్చుగా చల్లగా వున్నాసరే, అతనికి వెచ్చగా హాయిగా వుంది. పచ్చని వెన్నెల ఆ తెల్లని కోటు మీద పడి తళ్ళగా విరిసింది.

* * *

ప్రభాకరం మనసులో పట్టని ఉత్సాహం ఒలికిపోయి ప్రపంచమంతా పాకిపోయింది. సినిమాహాల్లో అందరూ ఆ కోటు వెక్కి చూసేరు. ఆ తరువాతకూడా ఎవరెవరు వేసుకున్నా, అందరూ ఆ కోటు పక్కే చూశారు. "ఇది నా జీవితాశయ [illegible] కోరికే ఈ చలిలో ఇది నా కెంతో వెచ్చని వెన్నని ప్రేమని. నా ప్రాణంపోయినా ఈ కోటు వదలను." అనుకున్నాడు ప్రభాకరం. అలా అనుకుని కోటే లాగి [illegible] పోయినా, సంతృప్తిగా నడకను ప్రారంభించేడు.

అతను తెల్లని చలిలో వెచ్చగా నడుస్తూ రాబోయే ఫంక్షన్ గురించి, తను వేయబోయే నాటకం గురించి ఆలోచించేడు.

"ఈ కోటు వేసుకుని 'డాన్స్' చేస్తే అందరూ ఆశ్చర్యంతో పడిపోతారు. అమ్మాయిలు ప్రేమతో పడి చస్తారు. [illegible] గుమ్మాల్లోంచి తొంగి చూస్తారు. ఫంక్షన్లో నన్ను కోటు వేసుకొని చూసి [illegible] తీసుకుంటాడు. మర్నాడే, తను ప్రేమిస్తున్న, తన నింకా ప్రేమించని లత వచ్చి తనని ప్రేమించకపోతే, "కోటు నీకు వెయ్యు" అంటుంది..."

పెరిగిపోతున్న మల్లెపందిరిలాంటి కోటు వునికి నీడల్లో, ప్రతీ ఆలోచనా అందంగా విశ్రమిస్తోంది.

వెచ్చదనం లేని వెన్నెల చలితో బాటు కలిసి చల్లగా కాస్తోంది. కుబేరుడికి కోపం వచ్చి విసిరేసిన ముత్యాల్లాగ ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మెరుస్తున్నాయి. చలి, మంచి వాడి మనసంత చల్లగా వీస్తూ, శత్రువుల పగంత జోరుగా కమ్మేస్తోంది.

ప్రభాకరం మెయిన్‌రోడ్డు లోంచి టర్నింగు తిరిగేడు. ఓ నాలుగైదడుగులు నడిచేడు. వాళ్ళింట్లో ఇంకా రెండు సందులూ, మూడు ఫర్లాంగులూ వుంటుంది. ఇంతలోనే ఆ చలిగాలిలోంచి అస్పష్టంగా, 'బాబూ!'' అన్న పిలుపు వొణుకుతూ వచ్చి అతని చెవిలో పడింది.

ప్రభాకరం ఆగిపోయాడు. వెనక్కి చూసేడు. అతనికి నాలుగైదడుగుల దూరములో మ్యునిసిపల్ కాలువ పక్కని, ఓ ముష్టివాడు పడున్నాడు. అనుకోకుండానే ప్రభాకరం అటు నడిచేడు.

మెరుగోగాని, ఆవేళ మ్యునిసిపల్ దీపం వెలిగే వుంది. చాలిచాలని దీపపు కాంతి వెన్నెలతో బాటు అతని మీద పడుతోంది. అతని వయసు ఎంతో సరిగాచెప్పడం కష్టం. అతని ఒళ్ళు సగం కుళ్ళిపోయింది. [illegible] ఏమీ మూసె కప్పకపోవడం వల్ల

చలి

అది పెను చలిగాలికి కూలిపోయిన చెట్టు మొదలులా వుంది. అతని కళ్ళు ఎన్నాళ్ల క్రితమో వెలుగుని మర్చిపోయి, చావుకోసం — ఒక్కచావు కోసం మాత్రమే ఎదురుచూస్తున్నట్టున్నాయి. అతను — ఎన్నోవందల ఏళ్ల క్రితం, తను జీవితం కంటే ఎక్కువగా ప్రేమించిన వ్యక్తి మరణ వార్తవిని, విచారంలో లీనమైపోయి, ఇంకా కొంచెం కూడా తేరుకోని వాడిలా వున్నాడు.

చిరుగులే బట్టకన్న చాలా ఎక్కువగా వుండి అతని వొంటి మీద వుండలేక చలికి అదిరిపోతున్న చొక్కా, ఎప్పుడో రైలుకింద బుర్ర పెట్టేసిన వాళ్ల నాన్నదై వుంటుంది. అతని మోకాళ్ల దాకా వున్న చిరుగుల పంట్లాం, చేతికి ఎదిగివచ్చి కష్టాల్నీ, ఇంట్లో దరిద్రాన్నీ భరించలేక పారిపోయిన అతని పెద్దకొడుకుదై వుంటుంది. అతని ముందున్న డొక్కు అతనిదే అయివుంటుంది. ఎన్నో రోజులనించీ అన్నం ఎలా వుంటుందో చూడకపోయినా, అతనింకా ఆ ఘోరమైన చలిలో, రాలిపడానికి సిద్ధంగా వున్న ఎండుటాకులా వణుకుతూ బతికే వున్నాడంటే ఆ గొప్పతనం దేవుడిదై వుంటుంది. ఇలా, కష్టాలని తప్ప మరి వేటినీ ఎరుగక, దరిద్రం, నిరాశ తప్ప మరేవీ తెలియక, ఎందుకు బతుకుతున్నాడో జవాబు తెలిసికోలేక, పగలూరాత్రీ తన మీద ధూళిని వదిలేసి పోతున్న కార్లని చూస్తూ, అందని సుఖాలని చూడలేక చూస్తూ, నిప్పుల గుంపు లాంటి ఎండల్నీ, బాణాల్లాంటి వర్షాలనీ, ఇప్పుడు త్రాచుపాము కాటుల్లాంటి కటిక చలినీ అనుభవిస్తున్న అతను ఇంకా ఇలా బతికే వున్నాడు. ఆ తప్పూ దేవుడిదే అయి వుంటుంది.

అతను ఆ పెను చలిగాలికి విపరీతంగా, ఆ వూరి జమీందారు గారు ఫేను ముందు నిలబడిలెక్క పెడుతున్న వంద రూపాయల కాగితాల్లాగ వణికిపోతున్నాడు. పెనుపులి నోటికి చిక్కిన చిలకలాగ అతను భయంకరమైన చలిలో వొదిగిపోతూ కదిలిపోతున్నాడు.

అతన్ని చూడగానే ప్రభాకరం మనసు అదోలా అయిపోయింది. అతని గుండెల్లో ఏదో మాటల కందని భావం మసగ్గా మెదిలి, మరునిముషంలోనే మనసునంతటినీ కమ్మేసింది. అతనొక్కసారిగా తన వుత్సాహాన్నంతటినీ మరచిపోయేడు. కోటు వేసుకున్నాక, అతను మహారాజైనట్టు ఫీలయ్యేడు. కాని ఇప్పుడలా లేదు. తను మహారాజైన తరవాత, సామ్రాజ్యంలోని ప్రజలందరూ చచ్చిపోయి, రాజ్యమంతా శ్మశానంగా మారిపోయినట్టుంది.

“అతనికీ పెళ్ళాం పిల్లలూ వుండి వుంటారు. వాళ్ల కళ్లలోనూ నిరాశ నిర్నిమేషంగా మెదులుతూ వుండి వుంటుంది. వాళ్లు బహుశా, మరొక్కరోజు తిండిలేకపోతే చచ్చిపోయేందుకు సిద్ధంగా వుండి వుంటారు.” వాళ్ళన్నా లేకపోయినా అతన్ని చూస్తుంటే ప్రభాకరం ప్రపంచాన్ని మరిచిపోయేడు. అతనికి అనుకోకుండానే దుఃఖం వెల్లువలా పొంగి వచ్చింది. ఎన్నో ఆలోచనలు అతని మనసులో పరమవేగంగా పరిభ్రమించేయి. అతను జేబులోంచి పావలా కాసు తీసి చేతిలో పట్టుకుని, మరొక్కసారి వంగి ఆ ముష్టివాడి కళ్లలోకి చూసేడు.

చలిగాలి చాలా జోరుగా వేస్తోంది. ఆ పెనుచలిగాలికి అతను మంచుముక్కలు మీదకి వేస్తున్నట్టు భయపడిపోతున్నాడు. విపరీతంగా బలంలేని చెట్టు ఆకు భయంకరమైన సుడిగాలికి వణుకుతున్నట్టు, వణికిపోతున్నాడు. ఏదో చెపుదామని చెప్పలేకపోతున్నాడు. ఏదో చెయ్యాలని చెయ్యలేకపోతున్నాడు. ఆ తెల్లని పెనుచలిలో అతను అప్పుడే పరీక్ష పాసైన పదహారేళ్ల కొడుకు, ఒక్కడే కొడుకు చచ్చిపోతే, ఆ దుఃఖాన్ని భరించలేని అమ్మ పెదవుల్లాగ వణుకుతున్నాడు.

అప్పుడతని కళ్లలోకి చూసిన ప్రభాకరం మనసులో పెద్ద దృశ్యం మెదిలింది. ఎన్నో వేలమంది ఆర్తనాదాల నణచుకొంటూ చలికి వణికిపోతూ, ఆకల్ని అణచుకోలేక బాధని భరించలేక వరదల్లాంటి కన్నీళ్లతో ఏమీ తోచక అలమటించిపోతున్నారు. వాళ్లందరూ అస్థిపంజరాల్లా వున్నారు. జీవంలేని కళ్లతోనూ, జీవితాలతోనూ, వాళ్లంతా శవాల్లాగున్నారు.

“మరి వీళ్లందరి గతి ఏం కావాలి?” అని అతని మనసు పెద్దకేక పెట్టింది.

ఆ తరవాత ఆ కళ్లలోంచి ప్రభాకరం మనసులోకి ఏ మానవత్వపు కిరణాలు ప్రసరించి కమ్ముకున్నాయో, ఏ త్యాగపు విత్తనాలు మొలకెత్తి మహావృక్షాలుగా విస్తరించి, ఏ దేవత్వపు పూవుల్ని పూసేయో, ఏ గుండెల్లో నిద్రపోతున్న కరుణరసపు కమ్మని కలలు మేల్కొని యదార్థ దృశ్యాలుగా మారేయో కాని, అతని మనసులో ఓ చక్కని తెల్లని మెరుపు మెరిసింది.

అప్పుడు ప్రభాకరం చేతిలోని పావలా కాసుని తిరిగి కోటు జేబులోనే పడేశాడు. ఆ తరవాత అతను తన ప్రియాతిప్రియంగా ప్రాణంతో సమానంగా ప్రేమించిన తెల్లని,

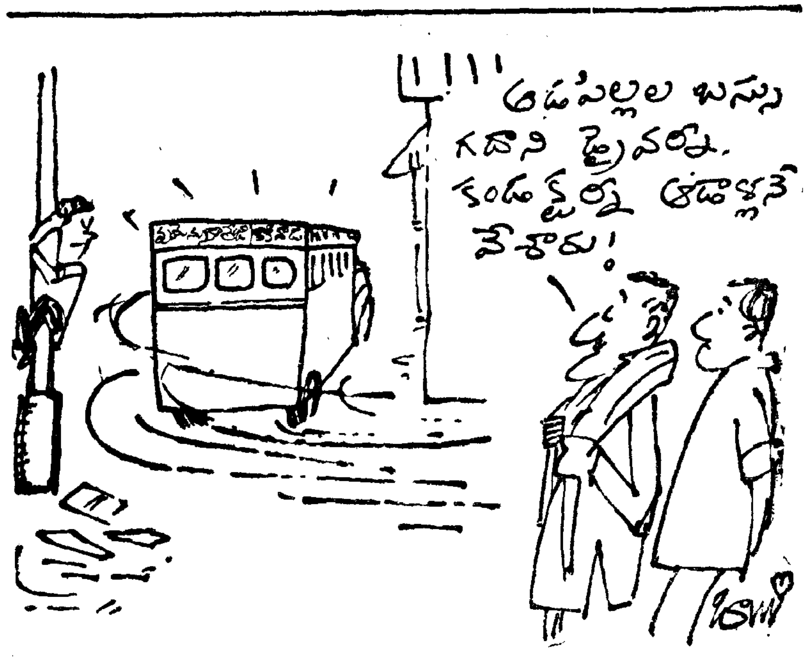

చలి

సాయాని కోటు విప్పేడు. విప్పి, కాగితంలా వణుకుతూ చిరిగి ఎగిరిపోతాడేమోననిపించే ఆ ముష్టివాడి మీద కప్పేడతను. కప్పి ఓ ఐదు నిమిషాల పాటు అతని కళ్ల పక్కే చూస్తూ వుండిపోయేడు.

ఆ కళ్లలో వెలిగిన భావాల భాషని ప్రభాకరం మనసు చదివింది. ఆ కళ్లలోని వెయ్యిదీపాల వెలుగుని అతని మనసు చూడ గలిగింది. ఆ కళ్లలో కదిలిన కమ్మని సంతృప్తిని, అతని మనసు కడలి పొంగు లాటి సంతోషంతో కౌగలించుకుంది.

మరి కాస్సేపటికి ఆ కళ్లలోంచి మానవత్వపు మకరందాన్ని గుర్తుకు తెస్తూ కదలిన కన్నీళ్లలో అతనికి మనిషి జీవితంలో పరమార్థం కనిపించింది.

వణకడం మానేసినా, ఏమీ మాట్లాడ లేని అతని పక్క ఆఖరిసారి చూసి, అతని భుజం మీద తట్టి, వెనక్కి తిరిగి నడవడం ప్రారంభించేడు ప్రభాకరం.

లోకాన్నంతటినీ మంచులో ముంచి నట్టు చాలా చల్లగా వుంది. చలిగాలి వెర్రెత్తినట్టు విపరీతంగా వేస్తోంది.

ఐనా ప్రభాకరానికి చలి వేయడంలేదు.

చలిలో కూడా ఎంతో హాయి, చాలా ఏళ్ల తరవాత కలుసుకున్న అమ్మ చేత్తో ఇచ్చిన వెచ్చని పాలు తాగి, అమ్మ గుండెల్లో తలదాచుకుని పడుకున్నట్టు చాలా హాయి గానూ, వెచ్చగానూ వుందతనికి. అంత చలిలోనూ అతనికి చక్కని వెచ్చదనం తోచింది.

అతని తెల్లని చొక్కా చలితో ఆడు కుంటూ ఎగురుతోంది. చలితో బాటు కలిసిన వెన్నెల, అతని మీదపడి అందంగా మెరిసింది.●

పుస్తకములు

5 పుస్తకముల పెట్టె రు. 5–50.
(1) కొక్కోకశాస్త్రం (2) సుహాగ్ రాత్ (3) చుంబన పద్ధతులు, (4) 84 ఆసనములు, (5) రహస్యఫోటో ఆల్బం. ఒక్కొక్క పుస్తకం రు. 2/–. పోస్టేజి, ప్యాకింగ్ అదనం. ఇంగ్లీషులో వ్రాయండి.

SULEKHA TRADERS.
(WAT-7) .Beat No. 13. Aligarh

కోమలమై మృదువైన ఉదయపు గులాబి పువ్వువంటి
శరీర సౌందర్యానికి
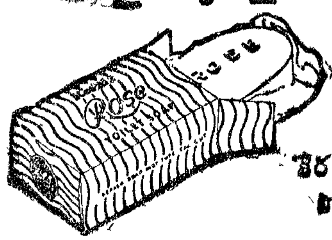
కేరళ రోజ్ సోపు
కేరళ సోప్స్ & ఆయిల్స్ లిమిటెడ్
సోప్ ఇన్‌స్టిట్యూట్ డివిజన్, కాలికట్-1
(కేరళ ప్రభుత్వ సంస్థ)
SISTA'S.KSO 214 TE

ఐటెక్స్
అలంకరణ సామగ్రి
* ఐటెక్స్ కాటుక
* ఐటెక్స్ బిందీ
* ఐటెక్స్ కుంకుం పేస్ట్

తయారు చేయువారు
అరవింద్ లేబరేటరీస్
పోస్టు బాక్సు నెం. 1415, మద్రాసు-17.